

נושאת-המטוסים האמריקאית יורק-טאון נפגעת על-ידי טורפדו יפאני בקרב מידוויי (1942)

גבולות וביטחון

הערובה הממשית היחידה לחוזה-הגנה אמריקאי-ישראלי היא נוכחות פיסיית של כוחות-יבשה אמריקאיים מספיקים. יחד עם אלמנט אווירי, תחת שליטה מיבצעית ישראלית

אנ"ף: אין תותחנים

הימצאותם הקבועה כאן של הכוחות האמריקאים, בי-מלוא עוצמתם התיקנית — וכיוון שמדובר בפרקי-זמן ממושכים, תגיע מצבתם ל-120,000 בערך — עדיין איננה מהווה, כשלעצמה, פיתרון מספק, אלא נחוץ לה שלים כמה מרכיבים נוספים. כדי שהכוח הזה יתפקד כיעילות — וגם על-מנת לנטרל מדכתחילה אפשרויות של "תימי-רון" פוליטי בהפעלתו. מן ההכרח שהוא יעמוד תחת שליטה מיבצעית של ישראל — הן לצורך כי הכנסתו לקרב והן לניהולו בתוך המילחמה. כ-אבטחה" נוספת, נחוץ שיהיו האמריקאים ממוקמים ופרוסים, באופן קבוע, על צירי-התקפה צפויים, או ודאיים, של התקפה ערבית. כך, בקוריאה, ממוקמת הדיביזיה ה-1 אמריקאית שם — שעוד מעט תוצא — בגיזרה הקריטית ביותר, בין סיאול והגבול.

בילבד לאיש הגיס המתואר מצריכה רכבת-אווירית אדירת-ממדים (ככל שהיא קטנה, לעומת הרכבת הדמר יונית-בגודלה, הנדרשת להסעת גייס זה, על מלוא ציודו) וזו תהיה פגיעה לכל הסכנות שהזכרנו קודם; וכן גם יידרש, ביגלל משך-ההתראה הקצר — שהוא הקובע, על פי קריטריון "המיקרה הגרוע האפשרי" — ריתוק-קבע של

בחלק הראשון של כתבה זו, שפורסם בשבוע שעבר, עמד בנימין עמידרור על המשמעות המעשית של חוזה-הגנה אמריקאי-ישראלי מבחינת הביטחון הצבאי. הוא טען כי אין ערך צבאי מעשי לחוזה, אם הוא סומך על כוחות אמריקאיים שהם — או ציודם — לא יוכלו להגיע לזירת-הלחימה תוך הזמן הקצר הדרוש כדי להשתתף בהכרעה הצבאית. בין השאר הזכיר את ה-סיפור הידוע על אודות שבע הסיבות, שביגללו לא נורו מטחי-הצדעה לקיסר האורח: "אל"ף — אין תותחנים". להלן החלק השני של הכתבה.

מאח
בנימין עמידרור
כמו כל מאמריו של הפרשן הצבאי של "העולם הזה", מבטא גם זה את השקפתו האישית של הכותב, ומתפר-סם כתומה לוויכוח הציבורי.

ב הניחנו כי האמריקאים אמנם יעמדו בהתחייבותם לתגבר אותנו בתוך פרקי-הזמן הקצרי-מאד, שבמישכה בהימצאנו בגבולות 1949, ועל פי מודל-הכיפורים, יוכרעו תוצאות המלחמה וגורל ישראל, אחת היא (מבחינה אמריקאית) אם כוח-האדם של עוצבות התיגבור יימצאו

לצבא האמריקאי באירופה חסרו 68% של המוקים ביגלל תיגבור צה"ל

ואישורה, תוכל ארצות-הברית להוציא מכאן חלק כלשהו של עוצמתה, לכל מטרה או פרקי-זמן שהם.

הצי הנעלם
ד כאן כוחות-יבשה. כדי להבטיחם, וכן לשם סיועם, תישיר והיעף, מן הכרח שיימצאו בארץ גם כוחות-

חלק גדול מאד מכוסר ההובלה האמריקאי (שהרי צריך להוביל את חיילי "כוח המשלוח" בבתי-אחת ואין זמן לסבבים), הפיתרון ההגיוני, או הבלתי-ינמנע, הוא, שלא רק הציוד, אלא אף כל האנשים יימצאו כאן בקביעות. בנקודה זו מותר לחרוג מתחום נושאנו הי מוגדר ודומה, שפיתרון זה הוא היחיד הקביל והכאי-בשבון גם מנקודת-הראות המוליטית: אין כל דרך אחרת להבטיח, שדווקא בעת סכנה קריטית, כאשר הכל תלוי (לנו) בחוטי שיערה, הנמדד בקילומטרים ספורים ובשעות ספורות, אמנם יעמוד לרשותנו אותו תיגבור אמריקאי, שעליו אנו נסמכים, שהוא לא יימנע מאתנו, ביגלל אי-וודאים או שיקולים חיצוניים, מכל המינים. עצם אי-נקיטת פיתרון זה תזמין הופעת והפעלת לחצים חיצוניים, במגמה לגרום עיכוב או הסחה — ודי יהיה, כאמור, שאזה יימשכו יממה או שתיים בלבד.

הצי השישי לא יגן עלינו — אלא יהיה זקוק להגנה שלנו

באופן קבוע כאן, או בבסיסים בחו"ל. שהרי כאשר מדובר בפרקי-זמן של יממה, שתיים, שלוש — או אפילו שבוע ימים — משמע, שכל האנשים הללו מרוחקים כולם, למשימתם זו, ואין ניתן לנצלם או להפעילם לכל מטרה אחרת שהיא. פירוש הדבר, שאין אפשרות או רשות לאמריקאים לראות אנשים אלה, גם אם יימצאו באמריקה, כשייכים לעתודה איסטרטגית כללית ובלתי-מוקצית מראש. בסיבות אלה, ולאור העובדה שגם זיבלת סוח-האדם